

Z OBSAHU	Benedikt XVI.: Potřebujeme autenticky křesťanské politiky	04
	Přítomnost Nejsvětější Trojice v liturgii Církve	05
	Simone de Beauvoirová: Ženská tvář kultury smrti	07
	Bůh se svátostech. Tajemná moc Církve nad hříchem	10

TRADICE OTCŮ

Z listů svatého biskupa
Atanáše (kolem 295–373)

Otec čini všechno skrze Slovo v Duchu Svatém, a tak se uskutečňuje a zachovává jednota svaté Trojice. Takže Církev hlásá jediného Boha, jenž je *nade všemi, proniká všechny a je ve všech. Nade všemi* je jistě jako Otec, jako počátek a pramen všeho, zatímco *proniká všechny* působením Slova a je ve všech v Duchu Svatém.

Když píše svatý Pavel křesťanům do Korintu o duchovních darech, jako k Hlavě zaměřuje všechno k jedinému Bohu Otci: *Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí.*

Všchno, co Duch jednotlivě rozděljuje, je Otcovým darem skrze Slovo, neboť vše, co patří Otci, je zároveň Synovo. A tedy také to, co v Duchu dává Syn, je vlastním darem Otcovým. A podobně: jestliže v nás přebývá Duch, přebývá v nás rovněž Slovo, od kterého jsme Ducha přijali, a ve Slově také Otec. A tak se v nás naplňuje, co bylo řečeno: *Přijďme k němu a učiníme si u něho přibytěk. Vždyť kde je světlo, tam je i jeho záře a také její působení, zářivá milost.*

O tom nás opět poučuje Pavel, tentokrát ve druhém listě Korintánům: *Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství Svatého Ducha at' je s vámi se všemi.* To znamená, že milost, dar věnovaný v Trojici, je darem skrze Syna v Duchu Svatém a že stejně, jako se nám dostává milosti od Otce skrze Syna, tak se v nás nemůže sdílení daru uskutečnit jinak než v Duchu Svatém. Jestliže se nám dostalo podílu, máme opravdu Otcovu lásku, Synovu milost a společenství s ním samým, Duchem.

Foto: Flickr, Walter Jacinto | Portugal

Volby v předvečer svátku Nejsvětější Trojice

K letošním volbám jdeme těsně před svátkem Nejsvětější Trojice. Pojem Svaté Trojice stojí na samém začátku křesťanské Evropy. Vůdčím motivem právních ustanovení Karla Velikého byla trojice pojmů: *mír – spravedlnost – jednota*. Středověká světská společnost nebyla uniformní ani centralistická. Byla uspořádána složitým odstupňováním místních a stavovských práv a povinností: těm se *spravedlnost* musela přizpůsobit, zatímco *mír* bylo možné vynutit řadou opatření, například zákazem nošení zbraní. *Jednota* evropské společnosti však vyrůstala z jednoty Církve. Císařská přísaha zavazovala všechny k formálnímu řádu, jehož obsah a závaznost byly odvozeny z oblasti víry. Jednotícím prvkem křesťanského impéria bylo křesťanské pravověří.

Ještě když byla jednota Evropy roztržena reformatič a následně třicetiletou válkou, byla myšlenka Trojice základem

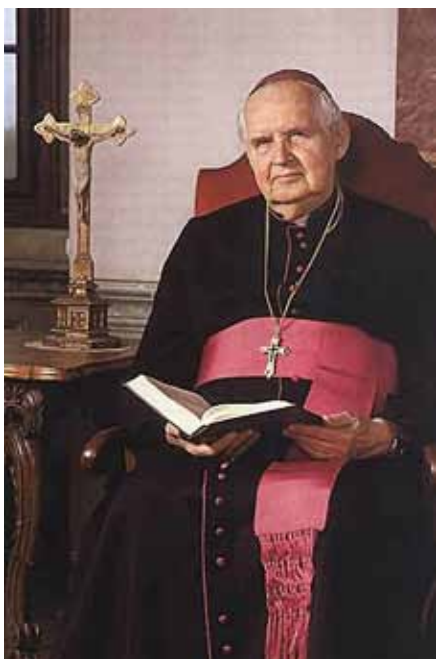
její duchovní jednoty. Lze předpokládat, že otcové-zakladatelé Evropské unie měli tuto myšlenku na paměti.

Dnes se evropská společnost snaží posílit svou jednotu bez tohoto náboženského rámce. Postupuje tedy opačně: prosazuje formální řád, jehož závaznost není odvozena z přesvědčení lidí.

Krizе politiky, kterou vnímáme všichni a mylně ji přisuzujeme osobním nedostatkům politiků, pramení právě z tohoto obráceného řádu věcí. Prosazují se formální ustanovení, aniž by kdo věděl proč. Politickým stranám chybí základní filosofie, která by odpovídala na otázku po *důvodech* konkrétního uspořádání.

Někteří se domnívají, že bychom tuto situaci mohli napravit založením politické strany, jež by přímo vycházela ze sociální nauky Církve. Nechci

Dokončení na str. 2 dole

Mons. ThDr. Josef Koukl, emeritní 18. litoměřický biskup, zemřel v sobotu 22. května 2010. Pohřební mše svatá bude sloužena v sobotu 29. 5. ve 14 hodin v litoměřické katedrále sv. Štěpána. Foto: Biskupství litoměřické

Zemřel Mons. Josef Koukl, emeritní 18. biskup litoměřický

V sobotu 22. 5. 2010 po páté hodině ranní náhle zemřel ve svém bytě v biskupské rezidenci v Litoměřicích ve věku 83 let Mons. ThDr. Josef Koukl, emeritní litoměřický biskup. Pohřební mše sv. bude sloužena v sobotu 29. 5. ve 14 hodin v litoměřické katedrále sv. Štěpána, poté bude uložen do biskupské hrobky na místním hřbitově.

Litoměřice: Mons. Josef Koukl se narodil 8. listopadu 1926 v Brně. Mládí prožil v Břeclavi, kde byl jeho otec profesorem na gymnáziu. Vystudoval gymnázium v Brně, kde 1. července 1945 maturoval.

Od roku 1945 studoval v Praze teologickou fakultu, kterou absolvoval 31. května 1950, ale již 23. dubna 1950 byl vysvěcen na kněze u sv. Vojtěcha v Praze-Dejvicích. V červenci téhož roku odešel do Sokolova, kde působil jako kaplan. Vojenskou službu vykonával u tzv. PTP do roku 1953. Po skončení vojny vystřídal v kněžské službě několik farností. Od 1. března 1954 působil jako pomocný kněz u sv. Víta, v srpnu 1954 byl administrátorem ve farnosti Stodůlky a od 15. října 1958 do roku 1970 působil jako kněz v Kladrubech u Stříbra.

Od 17. listopadu 1970 místem jeho dalšího působení byly Litoměřice. Koukl se stal spirituálem zdejšího semináře. V březnu 1974 byl v Praze promován na doktora teologie a od září 1974 začal učit v Litoměřicích morální teologii na fakultě již jako profesor a stal se kanovníkem kapituly u Všech svatých v Praze na Hradě. Dne 26. července 1989 byl jmenován sídelním biskupem litoměřickým a 27. srpna téhož roku v katedrále sv. Štěpána vysvěcen na biskupa.

Dne 24. prosince 2003 jmenoval papež Jan Pavel II. diecézním biskupem v Litoměřicích Mons. Pavla Posáda (nynější světicí biskup českobudějovický), který biskupské svěcení přijal a biskupský úřad převzal dne 28. února 2004. Po tuto dobu dvou měsíců spravoval Mons. Koukl litoměřickou diecézi jako administrátor diecéze.

Po nástupu nového biskupa do služby se Mons. ThDr. Josef Koukl stal emeritním biskupem. Nadále pobýval na Biskupství litoměřickém a zastával úřad biskupského vikáře pro záležitosti styku se zahraničím.

V loňském roce uplynulo 20 let, kdy byl Mons. Josef Koukl jmenován 18. litoměřickým biskupem, letos na jaře jsme si připomněli 60 let od jeho kněžského svěcení.

Jana Michálková, Biskupství litoměřické

Dokončení ze str. 1

jím brát odvahu, ale nevěřím tomu: znamenalo by to stavět dům od střechy. Chceme-li ve společnosti prosadit křesťanský obraz Boha, jím stvořeného světa a místa člověka v něm, musíme si respekt k této představě na politické sféře vynutit: a to je možné jen tak, že začneme zakládat silná hnutí, která budou prosazovat myšlenky s touto představou spojené.

To se ve Spojených státech podařilo Hnutí pro život. To, že republikánská strana stojí na straně života (nemůžete za ni kandidovat, pokud jste neuspořádali alespoň dvě shromáždění za ochranu života), není dáno přesvědčením jejích vůdců ani masovým konsensem voličů. Je to způsobeno tím, že Hnutí pro život je tak silné, že si konzervativně zaměřená strana nemůže dovolit je nerespektovat.

Dokud se nedokážeme stát silným hlasem zdola, můžeme sice čekat, že nám někdo „shora“ nadělí stranu, která bude prosazovat naše názory. Ale nedočkáme se.

Michaela Freiová

Thajští katolíci vyzývají ke smíření

Thajská biskupská konference, Sdružení řeholních představených a několik katolických laických organizací podepsali prohlášení, kde se říká:

„My, katolíci, jsme součástí thajské společnosti a nemůžeme v dnešní konfliktní situaci zůstat lhostejní. Všichni jsme děti Boží. Musíme respektovat hodnotu života a lidské důstojnosti. Jediným prostředkem k řešení krize jsou principy lásky, soucitu a odpuštění.“ Žádají ukončení násilí a krveprolévání.

Církevní organizace i věřící poskytují pomoc vnitřním uprchlíkům, kteří museli odejít z některých částí hlavního města kvůli bojům mezi demonstranty a policií.

Na 23. května naplánovali modlitební průvod, při kterém chtějí vyzvat všechny lidi dobré vůle, aby pracovali na usmíření národa.

Fides

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz. Máte-li zájem o pravidelné zasilání zpráv e-mailem, můžete se zaregistrovat na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Prosba ČBK o pomoc při povodních

Na výzvu olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera, předsedy Rady ČBK pro charitu a misie a místopředsedy ČBK, se Česká biskupská konference obrací k diecézím v České republice a diecézním charitám, ale také k jednotlivcům s prosbou o pomoc občanům v zaplavených oblastech Zlínského a Moravskoslezského kraje.

Příspěvek ke zmírnění vzniklých škod je možné zaslat na sbírkové konto Diecézní charity ostravsko-opavské (viz inzerát vpravo – pozn. red.).

Vítána je rovněž pomoc při odstraňování škod, kdy bude zapotřebí přiložit ruku k dílu. Jako křesťané chceme svou solidaritu s oběťmi a poškozenými vyjádřit také modlitbou. Rádi bychom poděkovali Armádě České republiky, Policii ČR a Hasičskému záchrannému sboru ČR za obětavou pomoc občanům těchto oblastí, a to nejen těm, kteří se hlásí k naší víře.

Arcibiskup pražský Dominik Duka OP, předseda ČBK

Nigérie vysílá misionáře

Mons. Hypolite Adigwe, národní ředitel papežských misijních společností v Nigérii, řekl agentuře *Fides*, že Nigérie prochází citlivým obdobím: po smrti prezidenta Umaru Yar'Adua nastupuje viceprezident Goodluck Jonathan, který je křesťan.

Nigérie se často vyskytuje ve zprávách kvůli násilí v některých oblastech, které bývá přičítáno náboženským motivům. „Já si však myslím, že hlavním problémem severní Nigérie je vážný nedostatek vzdělání,“ řekl Adigwe. „Mnoho dětí nemá přístup ani k základnímu vzdělání. Mnoho jich navštěvuje koránské školy, jež jsou ovlivňovány učiteli z arabského světa; u těch je riziko šíření fundamentalistických myšlenek.“

Na jihu Nigérie destabilizovaly vojenské střety produkci ropy. „Zesnulý prezident úspěšně prosazoval program odzbrojení: myslím, že to je jeho nejdůležitější politické dědictví,“ řekl Adigwe.

„Nigerijská církev, založená misionáři, teď vysílá své misionáře do celého světa – do jiných regionů Afriky i do Evropy a do Ameriky. Za to vděčíme boomu kněžských a řeholních povolání. Naše církev je také podporována zralými laiky, z nichž se rekrutují katecheti a vychovatelé,“ zdůraznil Mons. Adigwe.

Fides

Vatikán: Kurs pro novináře

Papežská univerzita Svatého kříže nabízí novinářům, kteří píšou o Církvi, příležitost dozvědět se více o svém předmětu. Má název *Blíže Církvi: Jak psát o katolicismu za pontifikátu Benedikta XVI.* a koná se od 6. do 12. září.

Sedmidenní, v angličtině vedený seminář bude zahrnovat výklad o tom, jak funguje Vatikán, i přednášky na zvláštní témata, jako je vztah Církve k anglikánskému společenství, otázka Pia XII. a Židů, církevní diplomacii atd. Mluvit se bude i o aktuálních kontroverzích kolem zneužívání.

Mluvit budou kardinál Francis Stafford, penzionovaný hlavní penitenciář, kardinál Peter Turkson, předseda Papežské rady *Iustitia et Pax*, vatikánský mluvčí jezuita P. Federico Lombardi, františkán P. David Jaeger, expert Svatého stolce pro vztahy s Izraelem, a Yago della Cierva, ředitel komunikace pro Světový den mládeže v Madridu.

Podle předsedy organizační komise P. Johna Waucka z *Opus Dei* „psát o tak staré a veliké instituci, jakou je katolická církev, byla vždycky obrovská výzva, a v dnešním, zmenšujícím se světě je třeba vyprávět i místní příběhy z globální perspektivy. Seminář by měl pomoci reportérům, aby to tak dělali.“

Zenit

Česká charita pomáhá při povodních 2010

Na pomoc obětem letošních povodní bude využito stávající sbírkové konto Diecézní charity ostravsko-opavské: 5015003434/5500 u Raiffeisenbank, variabilní symbol 333. Lze také zaslat dárcovskou SMS ve tvaru DMS POVODNE2010 na číslo 87777 (jedna DMS stojí 30 Kč, Charita obdrží 27 Kč).

Papež k evropským biskupům: Hlásejte kontinentu evangelium

Benedikt XVI. a předsedové Rady evropských biskupských konferencí jednali o strategiích hlásání Evangelia v Evropě. Papež při této příležitosti vyjádřil radost ze své úspěšné cesty do Portugalska. Všichni pak rozebírali situaci Církve v Evropě. Existují zde některé velmi živé diecéze, zvláště v zemích, kde jsou katolíci menšinou. Rada biskupských konferencí se více zaměří na misii a hlásání Evangelia v Evropě.

Zenit

Kriticky o Dawkinsově knize

Brněnské Centrum pro studium demokracie a kultury vydalo sborník kritických hodnocení knihy Richarda Dawkinse *Boží blud*. V této knize se Dawkins snaží dokázat, že náboženský výklad světa je nesmyslný a že působení náboženství ve světě je škodlivé. Spisek se stal populárním mj. kvůli osobě autora, který je nadšeným ateistickým aktivistou.

Knihou *Dawkins pod mikroskopem* obsahuje kritické komentáře filosofů, přírodovědců a teologů.

Res Claritatis

POTŘEBUJEME AUTENTICKY KŘESŤANSKÉ POLITIKY

Promluva Benedikta XVI. na téma „Svědectví Kristu v politickém společenství“

Foto: daylife.com/Tiziana Fabi/AFP/Getty Images

„Šíření konfuzečního kulturního relativismu a utilitářského, hedonistického individualismu oslabuje demokracii a podporuje nadvládu síly.“

V pátek 21. května přijal Svatý otec účastníky 24. plenárního shromáždění Papežské rady pro laiky, kteří se sešli nad tématem *Svědectví Kristu v politickém společenství*.

Papež jim řekl, že i když „technická formace politiků“ není součástí jejího poslání, má Církev právo „mravního úsudku ve věcech, jež se týkají společenského řádu, a to tam, kde to vyžadují základní práva člověka nebo spása duší“.

„Je na věřících laicích, aby ukazovali – ve svém osobním a rodinném životě,

i v socio-kulturním a politickém životě –, že jim víra umožňuje číst skutečnost novým, hlubokým způsobem, a proměňovat ji,“ řekl papež.

„Je také povinností laiků, aby se aktivně účastnili politického života způsobem, který odpovídá učení Církve, aby přinášeli do demokratické debaty solidní rozumové uvažování i velké ideály; musejí hledat širší konsensus mezi lidmi, jimž jde o obranu života a svobody, ochranu pravdy, dobra rodiny, o solidaritu s potřebnými a o usilovné hledání obecného dobra.“

Svatý otec pokračoval: „Potřebujeme autenticky křesťanské politiky, ale ještě více potřebujeme věřící, kteří přinášejí svědectví Kristu a Evangelium v občanském a politickém společenství. Tuto potřebu musejí odrážet vzdělávací koncepty církevního společenství; vyžaduje také nové způsoby asistence a podpory od kněží. Členství křesťanů ve sdruženích, církevních hnutích a nových společenstvích může být dobrou školou učedníků a svědků, podporovaných charismatickými, vzdělávacími a misijními zdroji těchto skupin.“

„Dnešní doba nás staví před velké a komplexní problémy a současně se sociální otázka stala otázkou antropologickou. Zkolabovala ideologická paradig-

mata, která ještě nedávno předstírala, že jsou ‚vědeckou‘ odpovědí na tuto otázku. Šíření konfuzečního kulturního relativismu a utilitářského, hedonistického individualismu oslabuje demokracii a podporuje nadvládu síly. My naopak musíme najít a posilovat autentickou politickou moudrost; ve sféře naší vlastní kompetence musíme být nároční; musíme umět užívat vědeckého výzkumu, čelit realitě ve všech jejích aspektech, vyhýbat se jakémukoli ideologickému redukcionismu nebo utopickým snům; musíme ukázat, že jsme otevření pravému dialogu a spolupráci, musíme pamatovat, že politika představuje komplexní rovnováhu mezi ideály a zájmy, ale nikdy nesmíme zapomínat, že hlas křesťanů může být rozhodující jen tehdy, když se znalost víry stává znalostí skutečnosti, klíčem k úsudku a konceptu přeměny. Potřebujeme prostě pravou ‚revoluci lásky‘.“

VIS

„...hlas křesťanů může být rozhodující jen tehdy, když se znalost víry stává znalostí skutečnosti, klíčem k úsudku a konceptu přeměny.“

Vybíráme z encyklik

Sociální stát, který přímo zasahuje a oluňuje společnost o její odpovědnost, způsobuje ztrátu lidské energie a přebujelost státních aparátů, které ovládá více byrokratická logika než snaha sloužit občanům; ruku v ruce s tím jde nesmírné zvyšování výdajů. Zdá se, že nouzi skutečně lépe zná a nakupené potřeby dokáže lépe uspokojovat ten, komu jsou nejbližší a kdo se stává bližním strádajících.

CA

117. Co kdyby se však socialismus v otázce třídního boje a soukromého vlastnictví opravdu natolik umírnil a vytrábil, že by se mu již po té stránce nemohlo nic vytýkat? Pozbyl by tím snad už též svůj protikřesťanský charakter? ...ať již se socialismus chápe jako učení nebo jako dějinná skutečnost nebo jako hnutí, pokud zůstává opravdu socialismem, i když udělal výše zmíněné ústupky pravdě a spravedlnosti, zůstává neslučitelný s učením katolické církve: to by musel přestat být socialismem; jeho

pojetí společnosti je totiž od křesťanské pravdy naprosto odlišné.

(...)

I když socialismus – jako všechny mylné nauky – v sobě obsahuje něco pravdy (a to papežové nikdy nepopírali), je přece vybudován na chápání lidské společnosti, které je úplně odlišné od pravého křesťanství. Výrazy „socialismus náboženský“, „socialismus křesťanský“ jsou vnitřně rozporné: nelze být zároveň řádným katolíkem a opravdovým socialistou.

QA

Luca Rossetti da Orta: Svatá Trojice. (1738–9) Freska v turinském kostele sv. Gaudencia. Foto: wordpress.com/Troy Bettinger

PŘÍTOMNOST NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE V LITURGII CÍRKVE

V liturgii se představuje celá Nejsvětější Trojice. Čím víc si budeme uvědomovat, jakým způsobem se jednotlivé Osoby projevují, tím bude naše účast na liturgii plodnější a radostnější.

Bůh Otec

Nejprve se zastavme u pojmu požehnání. Bohužel stále méně slyšíme o těhotných ženách říkat, že jsou v požehnaném stavu. Bývaly doby, kdy děti byly považovány za požehnání. Naopak žena neplodná velmi trpěla, jak se můžeme přesvědčit na příkladu Sáry, manželky Abrahámovy a budoucí matky Izákovy, Alžběty, manželky Zachariášovy a budoucí matky Jana Křtitele, a mnoha jiných žen v Písmu. Jinými slovy, kde Bůh žehná, tam je život, tam vzniká nový ži-

vot, tam je naděje do budoucnosti. Naopak nepřítomnost Božího požehnání si můžeme představit jako poušť bez života, mohutný dům bez lidí, opuštěné město, obrovský projekt, kde se vedoucí osobnosti nepodařilo vychovat si nástupce, místo, kde život není nebo vyhasíná.

Podíváme-li se však pozorně na Boží dílo od počátku až do konce časů, zjistíme, že je celé požehnaním, neboli přes všechna protivenství spěje k životu pro ty, kdo uvěří v jednorozeného Božího Syna Ježíše Krista. Bůh vše stvořil z ni-

čeho a nadále to udržuje v bytí. Požehnal Adamovi a Evě, aby byli plodní a naplnili zemi. Ani hřích nedokázal zastavit Boží dobrotu. Požehnání je obnoveno smlouvou s Noemem. Bůh si vyvolil Abraháma a požehnal mu. Z již neplodných manželů Abraháma a Sáry vzešel vyvolený národ. V něm jsme svědky podivuhodných zásahů Boží dobroty a slitovnosti, jako je narození Izáka, života patriarchů, vyvolení Mojžíše, vyvedení z Egypta, putování po poušti. Bůh se projevil, když povolával soudce, aby vysvobodili sklíčený ná-

rod, vidíme jeho působení v životě krále Davida, ostatních králů, proroků. Bůh dokázal zachovat i ve vyhnanství zbytek, který nepoklekl před cizími bohy a který přivedl nazpět do zaslíbené země. Po celou dobu si připravoval okamžik a místo, do něhož poslal na svět své Slovo, jednorozeného Syna Ježíše Krista, pravého Boha a pravého člověka. Zákon, proroci a žalmy, o něž se opírá liturgie izraelského národa, jsou plny chvály na Boží požehnání, které provází vyvolený národ určený k tomu, aby z něj vzešel Vykupitel všech, kdo přebývají v temnotě smrti a hříchu. Vykupitel, který přinese odpuštění a život.

V Novém zákoně dává účast na Božím životě sílu apoštolům, kteří necouvnu ani před mučednickou smrtí, aby zajistili nezadržitelné šíření Církve po světě. Na příkladu svatých vidíme, že ačkoli sami neměli potomky a třeba i žili v skrytosti a nepochopení, existuje množství lidí, kteří se k nim hlásí jako jejich duchovní děti a díky nim mají podíl na životě božské víry, naděje a lásky.

Uvažovat nad těmito tajemstvími a vzdávat chválu Bohu není výsadou a povinností pouze jednotlivých lidí, ale také celku. Když tedy Církev vzdává poctu Bohu, mluvíme o liturgii. V ní se Církev obrací především k Bohu Otci, kterému je všechno požehnání připisováno. „Otec je uznáván a adorován jako zdroj a cíl všeho požehnání v díle stvoření a spásy, ve svém Slově, které se pro nás vtělilo, pro nás zemřelo a vstalo z mrtvých, nás zahrnuje svým požehnaním a skrze ně vylévá do všech údů dar, v němž jsou všechny dary: Duchu Svatého.“ (KKC 1082)

Bůh Syn

Židovský velekněz každý rok vystupoval s krví obětních zvířat do té části budovy uprostřed vnitřního chrámového nádvoří, kde byla umístěna Archa úmluvy obsahující desky s Desaterem Božích přikázání. Tato část chrámu se nazývala velesvatyně a byla oddělena od zbytku budovy tzv. chrámovou oponou. Vejít do ní směl pouze velekněz, a to jedenkrát za rok v Den smíření, aby tam vzdal Bohu chválu a přimlouval se za sebe, za levity a vyvolený národ. Lid stál mezitím venku, ačkoliv je

Sousoší Nejsvětější Trojice na stejnojmenném sloupu v Olomouci. Foto: Jan Kameníček, Wikimedia Commons

Duch Svatý působí, že se členové Církve stále více dívají a klanějí společně směrem k Nejsvětější Trojici, která je zdrojem a cílem života věčného, a zároveň mezi nimi navzájem sílí pouť bratrské lásky.

jasné, že spolu s veleknězem tvořili jedno shromáždění. Každý měl svůj úkol, lid se modlil v duchu sjednocen se svým veleknězem, který celý národ zastupoval před Hospodinem. Za celý Izrael pokropil velekněz Slitovnici, víko Archy úmluvy, a místo před Archou krví obětních zvířat, aby naznačil očištěním velesvatyně očištění své a očištění celého vyvoleného národa od hříchů.

V listu Židům se dovídáme, že náš velekněz Ježíš Kristus také předstoupil před Boha, ale ne s krví kozlů a telat, ale s vlastní krví. Prošel přitom ne skrze chrámovou oponu, ale skrze oponu smrti, která je pro nás stále neprůhledná, zatímco opona v chrámě se při Kristově smrti na kříži roztrhla. Skrze oponu smrti nevstoupil náš Pán do velesvatyně

udělané lidskýma rukama, totiž do té chrámové, ale do nebeské, kde usedl po pravici Otce, aby se mu klaněl, aby za nás prosil. A jako se židovský kněz za lid nejen přimlouval, ale také mu žehnal, tak nám Pán Ježíš žehná z nebeské velesvatyně, odkud nám plynou dary zaslužené jeho obětí, totiž Duch Svatý se vším, co působí v lidské duši. Oběť našeho velekněze má nekonečnou hodnotu a nemusí se již opakovat. Náš Pán Ježíš Kristus již z nebeské velesvatyně nevychází, tak jako vycházel zpět velekněz židovský. To jen my se znovu podle pokynů Církve shromažďujeme, abychom vytvořili společenství, které se sjednocuje se svým veleknězem chválícím a prosícím Otce v nebeské velesvatyni, tak jako tvořil izraelský národ shromážděný na chrámovém nádvoří jedno společenství se svým veleknězem modlícím se za oponou ve velesvatyni. Židovský velekněz musel každý rok znovu podřezat obětní zvířata, aby s jejich krví předstoupil před Hospodina do velesvatyně. Náš velekněz, Beránek zabitý na kříži, už neumírá, jeho oběť má tak velikou cenu, že ji není nutné opakovat, ale stále přebývá v nebeské velesvatyni, kam vstoupil ne s prázdnýma rukama ani s krví obětních zvířat, ale s obětním darem nejcennějším – svým tělem obětovaným za hříchy světa. Vždyť Pán Ježíš po svém zmrtvýchvstání ukázal učedníkům své probodené ruce, nohy a bok – obětní dary, se kterými vystoupil k Otci, aby se za nás přimlouval.

Při liturgii se tedy stáváme jedním shromážděním spolu s naším veleknězem Ježíšem Kristem v nebi. On je za oponou smrti, my stojíme před ní, a přesto tvoříme v tu chvíli jedno společenství, do kterého a skrze které plyne z velesvatyně požehnání. To ale není vše. Náš Pán se nám v téže liturgii přibližuje i dalšími způsoby. Je přítomen v osobě sloužícího kněze při mešní oběti. Svou mocí působí ve svátostech, takže když někdo křtí, křtí sám Kristus. To mluví on skrze slova Písma svätého, která se při liturgii čtou. Ne nadarmo tedy říkáme: „Slyšeli jsme slovo Boží“. Je přítomen, když se shromážděná Církev modlí a zpívá, podle svých slov: „*Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém,*

Dokončení na str. 9

SIMONE DE BEAUVOIROVÁ: ŽENSKÁ TVÁŘ KULTURY SMRTI

Seriál Architekti kultury smrti (14)

Nedůsledná feministka, jež se stala ikonou boje za zrovnoprávnění žen, nikdy nepochopila vzájemné doplnění muže a ženy ve společenství lásky.

V roce 1976 obdržela mladá americká doktorandka Margaret Simonsová grant od francouzské vlády, který jí umožnil osobní setkání se Simone de Beauvoirovou, autorkou věhlasné knihy *Druhé pohlaví*, tématu její dizertace. Nadšená studentka prodala auto i některé osobní věci, aby se mohla vypravit na starý kontinent. *Poutí*, jak nazývala Simonsová svou cestu za ikonou feminismu, však nenaplnila její očekávání.

Simone de Beauvoirová, tehdy již vrásčitá šedesátnice, zcela nefeministicky používala výrazně červenou rtěnku a stejnou barvu laku na nehty. Tento ústupek buržoazní kultury mladou feministku šokoval. Během rozhovoru dávala Beauvoirová povýšeně najevo svůj nezáměr, ušklíbala se nad slabou francouzštinou americké studentky a ustavičně vydechovala kouř přímo do její tváře. Když se Simonsová svého idolu zeptala, jaké názory přispěly ke konečné podobě *Druhého pohlaví*, Beauvoirová uzemnila studentku výrokem, že jediné dílo, jež mělo na její knihu významný vliv, bylo *Bytí a nicota* od Jean-Paul Sartra, jejího dlouholetého životního partnera.

Poněkud idealizovaný idol

Jisté kruhy dodnes šíří mýtus, že Beauvoirová je mluvčí ženského pohlaví, obhájkyní svobody a vůdkyní boje za rovnoprávnost mužů a žen. Jak se mohla tato údajně „silná, nezávislá žena“ přiznat s takovou samozřejmostí cizí osobě, že není nezávislou myslitelkou, jak by se na feministku slušelo, ale pouhou pasivní následovnicí svého mužského protějšku?

Skutečnost je více než prostá – Beauvoirová v žádném případě není mluvčí ani typickou představitelkou žen. Svoboda, kterou prosazuje, mimo jiné neza-

Simone de Beauvoirová, 1957. Foto: Irving Penn

„Ženami se nerodíme, stáváme se jimi.“

Simone de Beauvoirová

hrnuje právo ženy vdát se a vychovávat vlastní děti. Vztah k životnímu druhovi ukazuje na nesmírný rozpor mezi jejím dílem a osobním životem. Sartre byl pro Beauvoirovou bohem. Tvrdila, že Sartrova existence dávala smysl jejímu světu. Vztah Simone se Sartrem byl velmi volný; nikdy nešlo o exkluzivní partnerství. Sartre měl řadu milenek; jednu z nich, Arlette El Kaim, původem Egyptanku židovského původu, adoptoval roku 1965 jako dceru. Simone s tímto uspořádáním vzájemného vztahu souhlasila; dohoda páru, který francouzská média označila za „Ginger a Freda francouzského existencialismu“, zněla tak, že o všech detailech svých milostných záletů spolu hovořili. Pod zdáním nezávislosti a emancipace se tak Beauvoirová dostala do situace ženy trvale ponižované nevěrou; tuto skutečnost kompenzovala volnými vztahy – s muži i ženami. Bise-

xualita Beauvoirové je možným klíčem pro pochopení jejího feministického smýšlení.

Buržoazní levicová extremistka

Simone de Beauvoirová se narodila roku 1908 v Paříži v zámožné buržoazní rodině. Její otec byl vyhlášený právník, jehož rozsáhlý majetek ztratil po první světové válce na ceně. Rodokmen Betrand de Beauvoir sahal až k Guillaumovi de Champeaux, jenž byl mezi zakladateli pařížské univerzity. Matka byla zbožná katolička z rodu vysokých státních úředníků a bankéřů. Striktní výchova Simone v katolickém a buržoazním duchu však nepřinesla své plody. Dospívající dívka se s náboženstvím a rodinnými hodnotami zcela rozešla, když ještě krátce předtím doufala ve sňatek se svým bratrance Jacquesem, který ji však nikdy o ruku nepožádal.

V roce 1926 Beauvoirová zahájila studium filosofie a literatury na Sorbonně, po získání titulu vyučovala filosofii. Navzdory mnohdy citovanému mýtu je jisté, že se Beauvoirová za války nijak nezapojila do protiněmeckého odporu. Roku 1944 se podílela na založení měsíčníku *Les Temps modernes* (*Moderní doba*), který se jmenoval podle Chaplino-va filmu. Časopis se na tři desetiletí stal hlásnou tribunou politických a filosofických radikálů.

Již první kniha Simone de Beauvoirové *L'Invitée* (*Pozvaná*) se zcela nesla v duchu existencialismu a byla inspirována milostným poměrem Sartra k mladé Olze. Rozvíjí se milostný trojúhelník, který vrcholí vraždou.

Beauvoirová byla komunistka. Neváhala obhajovat použití násilí a teroru. V knize *Pour une morale de l'ambiguïté*

(*K morálce dvojznačnosti*) se zabývá poválečným rozčarováním, politickou situací, vztahem člověka k politické straně a strany vůči lidem, jimž slouží. Obhajuje právo dobýt svobodu násilnými prostředky, které ji dočasně popřou.

Beauvoirová velmi často cestovala. Doprovázela Sartra na setkání s Castrem i Chruščovem, cestovala s ním do Číny, USA, Švýcarska, Tunisu, Latinské Ameriky, východní Evropy aj. Zřídka se smála a dokázala být srdečná jen v úzkém okruhu nejbližších přátel. K ostatním se chovala rezervovaně až odtažitě, jako by skrývala nejistotu.

Začátek šedesátých let pro ni znamenal zapojení do feministického hnutí; stala se nadšenou obhájkyňou potratu a angažovala se v debatě o sexuálním násilí. Beauvoirová byla zaskočena dlouhým umíráním své matky na rakovinu. Zamýšlí se nad ní v knize *Velice lehká smrt* (*Une mort trop douce*), kde zpochybňuje pojem přirozené smrti a nepřímo se zastává eutanazie.

V posledních letech svého života byla Simone de Beauvoirová závislá na alkoholu, což uspíšilo její fyzický i duševní úpadek. Navíc, stejně jako její celoživotní partner, užívala drogy. Zemřela v dubnu 1986 a sdílí se Sartrem hrobku.

Plod Sartrova existencialismu

Sartrova existenciální filosofie je myšlenkovou kostrou pro *Druhé pohlaví*. Používá Sartrovy pojmy, existenciální etiku. Zatímco Sartre hovoří o *bytí v sobě* (které se, zjednodušeně řečeno, navenek projevuje hrubým chováním) a *bytí pro sebe* (formované svědomím), Beauvoirová pracuje s pojmy transcendence a imanence.

Beauvoirová se domnívala, v souladu s existencialistickou terminologií, že došlo k odcizení ženy jako svobodné bytosti mužským živlem, odcizení, které přestože má historický původ, je s to zasáhnout až do přírodního základu lidské existence, do biologických a psychologických struktur. Charakterizovala existenci ženy jako „*té Druhé*“, jíž je toto postavení sice připisováno sociálním řádem, ale na jehož uchování se samy ženy podílí; obvinila ženy z pohodlnosti, kterou legitimizují stávající patriarchální struktury společnosti. Žena podle ní přetrvává

v imanenci zaměřené na reprodukci života a péči o něj, na rozdíl od muže reprezentujícího aktivní svobodnou lidskou existenci, jež se vyznačuje *transcendencí*, tedy přesahováním stávajícího světa a čas překračující tvorbou, žena reprezentuje vitální stránku života v linii přírody. Žena žije v mužském světě, v němž podléhá mýtům vytvořeným muži a osvojuje

Dokázala nabídnout jen prázdný boj pohlaví, variantu třídního boje, který trvá dodnes a přináší jen potrat, antikoncepci a další nevábné ovoce zotročující kultury smrti.

si mužské hodnoty, proti kterým nestaví autentické ženské hodnoty, ty pouze vyplývají z muži definovaného protikladu soukromého a veřejného života.

Beauvoirová tvrdí, že neexistuje nic jako autenticky „ženská“ existence, která byla ve skutečnosti vynalezena muži jako prostředek udržování maskulinních privilegií. Dichotomie muž/žena tak slouží pouze k uchování ženské sféry jako sféry druhořadé a existenciálně nedostatečné ve srovnání se sférou mužskou. V knize se pokusila o rozbor kořenů podřízené-

ho postavení ženy a chtěla vyvrátit pojetí *věčného ženství* na základě fyziologického, psychologického či ekonomického, aniž by popírala určitou biologickou odlišnost mezi pohlavími, na kterou jsou dále nabalovány další rozdílnosti mezi mužem a ženou, jež však spadají do řádu kultury a nikoli přirozenosti. „Ženami se nerodíme, stáváme se jimi,“ prohlásila.

Tento výrok, považující pohlaví člověka za pouhý sociální konstrukt, jenž je dodnes základem ideologie genderu, je největším omylem Simone de Beauvoirové. Svoboda, kterou prosazuje, mimo jiné nezahrnuje právo ženy vdát se a vychovávat vlastní děti.

Stín Beauvoirové ve světle encyklik

Sexuální revoluce konce šedesátých let, jež učinila z Beauvoirové ikonu, byla víc než deklarovaným osvobozením od morálních konvencí – zotročením ducha do služeb tělesnosti. S nepřekvapivým odporem se setkala encyklika Pavla VI. *Humanae Vitae*, která poukazovala na nutnost nahlížet na otázky vztahu muže a ženy, včetně sexuality a porodnosti, v celkovém pohledu na člověka. Svět jednoduchých řešení a velkých revolucí nebyl ochoten celistvý pohled přijmout. Proto Jan Pavel II. během prvních pěti let svého pontifikátu přednesl na 130 katechezích k tématu lidské osoby, sexuality, mužství, ženství a manželství.

Sartre a Beauvoirová v roce 1978 v Římě. Foto: ec-dejavu.ru/Corbis/Gianni Giansanti

Dále Jan Pavel II. v encyklice *Evangelium Vitae* (zejm. čl. 99) oslovuje ženy a hovoří o jejich jedinečné úloze v kulturním obratu směrem k podpoře života. Vyzývá ženy *k novému feminismu* schopnému vyjádřit opravdovou podstatu ženství ve všech projevech života společnosti na rozdíl od pokusu Beauvoirové zavrhnout koncept muže a ženy a dosáhnout osvobození napodobením mužského příkladu. Papež připomíná, že ženy jsou povolány „vydávat *svědectví opravdové lásky*, totiž toho sebedarování a přijetí druhého, které se jedinečně naplňuje v manželském spojení a které tvoří základ každého mezilidského vztahu“.

Hovoří o klíčovém zážitku mateřství, jež v ženách vytváří cit ochoty přijmout druhého, a tím jim svěruje určitý speciální úkol – jedinečné společenství s tajemstvím života, setkání s novým člověkem, vznikajícím v lůně. „Matka totiž přijímá a nosí v sobě druhého člověka, umožňuje mu v sobě růst a dává

Vyhlásit právo na potrat, infanticidu (zabíjení dětí) a eutanazii, uznat je zákonem, to znamená dát lidské svobodě zvrácený a ničemný význam: totiž absolutní moc nad druhými a proti druhým. A to je smrt opravdové svobody.

Evangelium vitae, 20

mu prostor ve svém nitru, přičemž plně respektuje jeho odlišnost. Tak žena sama chápe a učí i ostatní, že lidský vztah je teprve tehdy autentický, když se otevírá pro přijetí druhého, respektuje a miluje jeho osobnost pro onu důstojnost, kterou jí dává sama skutečnost, že je člověkem, a nikoliv z nějakých jiných důvodů, jako např. pro majetek, sílu, inteligenci, krásu či zdraví. To je ten největší přínos, který

Církev i lidstvo od ženy očekávají. Je to zároveň nezbytný předpoklad pro přípravu autentické kulturní přeměny.“

Simone de Beauvoirové se nedostalo lásky jako klíče pro pochopení vztahu mezi mužem a ženou, stejně jako mezi ženou a dítětem. Byla pouhou hračkou v rukou svého partnera, nesla si do života neopětovanou lásku svého bratrance, nikdy nebyla matkou. Ateistická intelektuálka rovněž nechápala, co znamená láska k bližnímu. Dokázala nabídnout jen prázdný boj pohlaví, variantu třídního boje, který trvá dodnes a přináší jen potrat, antikoncepci a další nevábné ovoce zotročující kultury smrti.

Josef Mudra

(mezititulky redakce)

Seriál vzniká podle knihy Donald De Marco – Benjamin Wiker: The Architects of the Culture of Death. Ignatius Press, San Francisco 2004, ISBN 1-58617-016-3, 410 stran.

Přítomnost Nejsvětější Trojice v liturgii Církve

Dokončení ze str. 6

tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18,20) Ale především je náš Pán přítomen v Nejsvětější svátosti oltářní pod způsoby chleba a vína.

Bůh Duch Svatý

Blížkost Boží v liturgii je mimo pochybnost, avšak výsledek závisí na tom, jak je připravená půda lidských srdcí, do kterých mají plody Kristova kříže a semeno Božího slova padnout. Vytvořit vhodné prostředí jaksi z vnějšku, neboli působit na smysly, to je úkolem celého liturgického shromáždění, zejména pak služebníků oltáře. Do nitra lidských srdcí však může proniknout jen Bůh sám. A tak Duchu Svatému připisujeme úsilí o proniknutí do hlubiny lidských srdcí, aby v nich vzbudil víru, která se projevuje obrácením od hříchů a model k pravému Bohu a ochotným přijetím Otcovy vůle.

Zejména při čtení Písma svatého nám Duch Svatý při liturgii připomíná a dává porozumět událostem ze živo-

ta našeho Pána Ježíše Krista, protože bez nich bychom nebyli spaseni. Nejde jen o připomínání starých časů, smysl a hloubka dějin spásy má působením Ducha Svatého moc naplnit a změnit naše životy. Vždyť, kdo například pod vedením Ducha Svatého, a jinak to ani nejde, pronikne tajemství kříže, ten začne i jinak vnímat utrpení, které musí snášet tady a teď.

Tajemství života, smrti a zmrtnýchvstání našeho Pána Ježíše Krista jsou zdrojem milosti, která nás má přetvořit v syny Boží. Kdykoli se tato tajemství v liturgii připomínají, je přítomná působením Ducha Svatého i milost. Tak například při mši svaté si připomínáme událost, kdy Pán Ježíš, dřív než podstoupil smrt na kříži, vzal do rukou chléb, vzdal Otcu díky, lálal, dával svým učedníkům a řekl, že je to jeho Tělo. Nebýt Ducha Svatého, šlo by maximálně o působivé vyprávění doplněné gesty předsedajícího. Ale víra nám říká, že pronesením konsekračních slov zde již není

chléb, ale Tělo, již zde není víno, ale Krev, Ježíš Kristus sám, zdroj milosti a pokrm na cestě do nebeské vlasti. Jistě uznáte, že bez působení Ducha Svatého by to bylo jen těžko uskutečnitelné.

Při liturgii prosí Církev, aby Duch Svatý přítomné shromáždění a všechny věřící jako celek proměňoval a spojoval v jedno mystické tělo Kristovo, znamená Boží přítomnosti ve světě. Duch Svatý působí, že se členové Církve stále více dívají a klanějí společně směrem k Nejsvětější Trojici, která je zdrojem a cílem života věčného, a zároveň mezi nimi navzájem silí pouto bratrské lásky.

fr. Irenej Šiklar OP

Převzato z časopisu Amen 6/2001

Smysl a hloubka dějin spásy má působením Ducha Svatého moc naplnit a změnit naše životy.

BŮH VE SVÁTOSTECH

Tajemná moc Církve nad hříchem

V hlubinách lidské duše je ukryt vrozený cit pro spravedlnost, který nutí člověka učinit nápravu, dopustí-li se na někom křivdy. U všech národů, i nejprimitivnějších, nacházíme jistou potřebu pokání a zadostiučinění za hříchy. Není člověku lépe, když nemusí krutě tíživou vinu nosit jen ve svém srdci, když se s ní může svěřit druhému? A což, když se může vyznáním a pokáním zbavit tíže viny!

Socha svatého apoštola Petra v rouenské katedrále.
Foto: wordpress.com

Petrovi jako hlavě nové společnosti se tu dává úžasná moc. Jeho slovo bude mít takovou vážnost, že bude platit nejen před tváří lidí, nýbrž i před Bohem. Promluví-li Petr, jako by promluvil Bůh. Jeho moc proto není jen navenek, dotýká se i nitra člověka.

Člověk, který má skryté vědomí viny, je puzen k oběti, modlitbě, postu, odříkání, aby tím usmířil svého Boha a aby si získal jeho přízeň, ať už má o něm představu jakoukoliv. Dokonce i u nejprimitivnějších společností nacházíme jistou potřebu pokání a zadostiučinění za hříchy. Je pozoruhodné, že u všech národů existuje také nějaké vyznávání hříchů, které je ve shodě s požadavky lidské psychologie.

Jestliže Kristus z osobního pokání a z možnosti vyznání viny ustanovuje zvláštní svátost, jíž má člověk získat skutečné odpuštění viny, jedná zcela ve smyslu lidské přirozenosti a jejich sklonů. Svátost pokání je proto dílem Boží moudrosti a milosrdenství. Přesto je však předmětem mnoha útoků ze strany člověka, který ve své pyšce odmítá přijmout nabízenou dobrotu a milosrdenství. A snad proti žádné svátosti neslyšíme tolik útoků jako proti svátosti pokání. To se bouří peklo, protože nikde neztrácí satan tolik jako právě v této svátosti. Kdyby svátost pokání byla náležitě pochopena a kdyby se její pomoci chápal celý svět, mohl by satan zavřít své pekelné království!

Nutnost svátosti pokání

Historický vývoj, jaký můžeme pozorovat v praxi udělování svátosti pokání, byl příčinou, že mnozí upřeli pokání ráz novozákonní svátosti. V první dobách Církve byla svátost pokání přijímána k odpuštění těžkých hříchů spáchaných po přijetí svátosti křtu. Křesťané si byli dobře vědomi, že každodenní všední poklesky smazává prosba modlitby Otčenáš: Odpusť nám naše viny; věděli, že almužna, půst a lítost očišťují člověka

od lehkých hříchů. Ponechávali proto svátosti pokání její vlastní úkol: odpouštění hříchů smrtelných. Když pak uvážíme, že pokání za hřích bývalo obyčejně veřejné, chápeme ty, kdo se dali těmito okolnostmi svést k upírání svátostného rázu pokání prvních dob křesťanských. Otázka svátosti náleží jistě mezi ty, jež skýtají zvláště po stránce pozitivní teologie nejednu obtíž. Vývoj, kterým prošla tato svátost, není jistě malý, i když v tomto vývoji jde pouze o rozvinutí toho, co bylo zavinuto, a nikoliv o skutečný přínos nové pravdy.

Dokázat, že pokání je novozákonní svátost, původu Kristova, a že pozdější věky mohly v otázce pokání přinést jen rozvinutí zavinuté pravdy, znamená ukázat, že Kristus dal Církvi moc odpouštět hříchy a že Církev si byla od počátku této moci vědoma a užívala jí. Mohl být rozdíl ve formě užívání této moci, ale moc byla vždy stejná.

Kristus dobře věděl, jak v jeho Církvi bude moc odpouštět hříchy potřebná. Naznačuje to vzdáleně v podobnostech o síti, o koukolu, o moudrých a nemoudrých pannách. Podle vůle Otcovy mohou být všem odpuštěny hříchy, neboť Bůh nechce smrt hříšníka, chce spasit všechny. Proto se stará, aby nezhynul ani jeden. Kristus se nám představuje jako dobrý pastýř, který jde za zbloudilou ovci, dokud ji nenajde a nepřivede zpět do ovčince. A srovnáme-li také Starý zákon s Novým, jeví se nám požadavek určité svátosti, jíž by se odpouštěly hříchy, svrchovaně nutný. Ve Starém zákoně existovaly jisté obřady, rity, při nichž se dostávalo členu vyvoleného lidu odpuštění hříchů. Tak i Nový zákon si žádá

nějaké očišřovací obrady, kterými by se člověk směl přiblížit k Bohu. A je-li křest určen k očišření člověka od hřichu dědičného a od hřichů spáchaných do jeho přijetí, bude třeba ještě jiné svátosti, jíž by se smazávaly hřichy spáchané po přijetí křtu.

Moc klíčů

Tuto moc nad hřichy dává Kristus Církvi nejdříve všeobecně v té chvíli, kdy svěruje Petrovi budoucí Církev a činí jej v ní svým zástupcem (Mt 16,19). Po svém zmrřtvýchvstání pak dává přímo všem apoštolům moc odpouštět hřichy a zaručuje odpuštění u Boha pro všechny, jimž se dostane odpuštění od služebníků Církve (Jan 20, 21). „Ty jsi Petr..., tobě dám klíče od království nebeského, a cokoliv svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi; a cokoliv rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i na nebi,“ říká Kristus Petrovi jako hlavě Církve. Mocí svazovat a rozvazovat je blíže určena moc klíčů, která znamená svrchovanou moc v nové společnosti, Církvi Kristově. Je známo, že u židovských učitelů svazovat znamenalo zakazovat a rozvazovat bylo totéž co dovolovat. Petrovi jako hlavě nové společnosti se tu dává úžasná moc. Jeho slovo bude mít takovou vážnost, že bude platit nejen před tvářmi lidí, nýbrž i před Bohem. Promluví-li Petr, jako by promluvil Bůh. Jeho moc proto není jen navenek, dotýká se i nitra člověka.

Z této naprosto všeobecné, univerzální moci plyne alespoň nepřímó, že Petr může rozhodovat také o hřichu člověka. Účelem společnosti, jejíž je hlavou, je vnitřní posvěcení, a toho nelze dosáhnout bez odstranění hřichu. Jako může svazovat hříšníky, určuje jim rozličné tresty, zakazuje jim to nebo ono, tak je také může rozvazovat, odpouštět jim. A jeho slovo svazující nebo rozvazující má platnost i u Boha. Kristus tedy dává Petrovi moc nad hřichem, činí jej svým zástupcem nejen vzhledem k vnější organizaci církevní společnosti, nýbrž i vzhledem k lidskému svědomí. Odpustí-li Petr, odpouští také Kristus.

Připomeňme si ještě, že v 18. kapitole Matoušova evangelia dává Kristus tuto moc všem apoštolům. Když zdůraznil potřebu poslušnosti věřících vůči Círk-

Zpověď v Lurdech. Foto. Flickr, Lawrence OP

Pouze Bůh odpouští hřichy. Protože Ježíš je Boží Syn, říká o sobě: „Syn člověka má moc odpouštět na zemi hřichy“ (Mk 2,10) a vykonává tuto božskou moc ... Ba víc, z moci své božské autority dává tuto moc lidem, aby ji vykonávali jeho jménem.

KKC, I441

vi – neposlechne-li však Církev, budiž tobě jako pohan a celník –, pokračuje pak v řeči k apoštolům: „Vpravdě pravím vám: Cokoliv svážete na zemi, bude svázáno i na nebi.“⁴¹

Ježíš Kristus však výslovně dává apoštolům také moc odpouštět hřichy. Po svém zmrřtvýchvstání se jim zjevuje a dává jim totéž poslání, jaké sám měl na světě: „Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás ...“ Mají-li však apoštolové pokračovat v jeho poslání, nestačí jim pouze oprávnění k němu; potřebují také příslušnou moc, podobnou jeho moci. Proto na ně Kristus dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého; komu odpustíte hřichy, odpouštětji se mu, a komu zadržíte,

jsou zadrženy.“ (Jan 20,21–23) Tridentický koncil praví, že v této chvíli byla ustanovena svátost pokání. Pouhému člověku se dostává podivuhodné moci, která náleží jen Bohu. Bůh se takřka činí závislým na vůli člověka, jemuž dává moc nad hřichem, a prohlašuje, že odpustí nebo neodpustí tomu, komu jeho zástupce na zemi odpustí nebo zadrží hřich.

Proměny svátostného pokání v čase

Všechny námitky protestantů a racionalistů, počínajíc Lutherem, proti této svátosti vycházejí z praxe prvotní Církve. A poněvadž tato praxe byla značně odlišná od dnešní, docházejí racionalisté k závěru, že svátost pokání je výplod středověkého katolicismu.

Je sice pravda, že praxe prvotní Církve byla odlišná od dnešní, ale Církev si vždy byla vědoma moci odpouštět nebo neodpouštět hřichy. A to je věc podstatná. V prvních stoletích byly za nejtěžší pokládány hlavně tři hřichy, totiž odpad od víry, vražda a cizoložství. Víme, že za tyto hřichy, i když byly spáchany tajně a tajně vyznány, bylo udělováno dlouhotrvající veřejné pokání a obyčejně jen jednou nebo dvakrát mohl člověk dosáhnout jejich odpuštění. Kdo znovu upadl do těchto hlavních hřichů,² byl pokládán za odpadlíka a jeho duše byla ponechána Božímu milosrdenství. Jen až na smrtel-

né posteli mu bylo dáno odpuštění. Postup při svátosti pokání býval zpravidla tento: Hříšník se vyznal ze svých hříchů. Vyznání bylo vždy tajné, i když u hlavních hříchů bylo veřejné pokání, z čehož mnohdy plynulo i zveřejnění hříchu. Biskup udělil hříšníkovi napomenutí a pokárání, jež bylo rovněž tajné. Jestliže šlo o některý z hlavních hříchů, udělil pak biskup hříšníkovi veřejné pokání a zařadil ho mezi veřejné kající. Ti pak s oholenou hlavou v kajícím rouchu konali pokání, oddělení od ostatních věřících; nesměli ke stolu Páně po celou dobu určenou biskupem. Pro některé hříchy, jako pro odpad od víry nebo porušení řeholního slibu, trvala tato doba pokání až do smrti. Jen ve vážné nemoci býval hříšník ihned usmířen s Bohem. Rozhřešení od hříchu neboli usmíření bylo udělováno obvykle teprve tehdy, až kající skončil své tvrdé pokání a takto se připravil na přijetí odpuštění hříchu a vlití milosti. Postupně bylo veřejné pokání odstraňováno a zaměňováno za pokání tajné, až se praxe tajného pokání stala obecnou v celé Církvi.

Tato církevní praxe svátosti pokání byla vykonávána několik století. Svati Otcové právě tak jako církevní sněmy vycházejí z přesvědčení, že Kristus dal Církvi moc nad hříchy, když stanoví rozličná pravidla k přijímání pokání nebo rozlišuje různé druhy trestů za různé hříchy. I spor o to, zda mohou být všechny hříchy odpuštěny (který byl velmi živý

zvláště v době Tertullianově a v němž zvítězilo proti Tertullianovu rigorismu zdravé křesťanství), je důkazem, jak si byla Církev vědoma své moci vzhledem k hříchu. Čteme-li texty Otců, setkáváme se stále s nabádáním k pokání. A třebaže Otcové kladli velký důraz na osobní pokání, které je s to smazat denní poklesky člověka, byli si jasně vědomi, že pro těžké hříchy je třeba svátostného pokání, při němž se dostává člověku odpuštění skrze služebníka Církve. Dnešní způsob časté zpovědi ze zbožnosti je teprve pozdějšího data a v prvních dobách Církve nebyl znám.

To je však okolnost zcela vedlejší. Když víme, že Církev má moc nad hříchy, a tato skutečnost je jasně dosvědčena tradicí, pochopíme to jako zcela oprávněný vývoj, který se udál v otázce svátosti pokání. Ostatně Církev nepokládala častou zpověď ze zbožnosti nikdy za nutnou ke spáse a její učení o prvním a podstatném úkolu pokání, totiž očišťovat od těžkých hříchů spáchaných po křtu, bylo vždy stejné. V té věci nic nezměnila ani dnešní praxe časté zpovědi ze zbožnosti, která se radí jako vzácný lék a posila duše, ale nikomu se nepřikazuje jako nutná ke spáse.³

*Reginald M. Dacík OP
Věrouka pro laiky V.
Krystal, Olomouc 1948
redakčně upraveno*

Poznámky

¹ Tato moc odpouštět hříchy nenáleží všem věřícím, jak často namítají protestanté, nýbrž jen Církvi jakožto Církvi, neboli církevní hierarchii. To je patrné z celé souvislosti vyprávění. Kdo neuposlechne Církev a zhřeší, má být pokládán za pohana. Církev je poslední instancí zde na zemi, ke které je možné se odvolat od osob soukromých. Odvolat se však na společnost jako takovou znamená odvolat se na její představené. A proto i rozsudek nebo odpuštění od společnosti jakožto společnosti je rozsudek daný představenými společností.

² Počet těchto hlavních hříchů se měnil a můžeme pozorovat, jak během doby rostl. Těžko říci, podle jaké zásady byly tyto hříchy kvalifikovány. Jejich pojem není totožný s naším pojmem hlavních hříchů.

³ Církevní právo stanovuje, že každý věřící, jakmile dospěl do věku užívání rozumu, je povinen alespoň jednou za rok upřímně vyznat své těžké hříchy. Zároveň křesťanům doporučuje, aby vyznávali i lehké hříchy (CIC 988 a 989).

ThDr. Reginald Maria Dacík OP (1907–1988), český teolog, redaktor, publicista, kněz dominikánského řádu

Ad: Volební matematika pro konzervativní voliče [RCM 18/2010]

Vážení, nevím, jestli uveřejníte tuto mou naléhavou odpověď na článek Václava Melouna z 16. 5. 2010. Ale jsem smutný z toho, že tak křesťanský tisk, jakým je Monitor byl, tímto (předpokládám, že nechtěně) přispěl ke zhoršení nadějí KDU-ČSL – i když přímé označení decentně obchází. Článek nepřímou říká: nevolte KDU-ČSL.

Napřed jedna věcná chyba, která se snad vloudila omylem. Hned v druhém odstavci se totiž dočteme: „...jestli námi

vybraná strana má reálnou šanci získat alespoň jeden mandát“.

Strana musí získat ze všech krajů celkem nejméně 5 % hlasů, jinak nedostane žádný mandát a těchto 5 % nemůže nasbírat jen v malých krajích. Výkřikem je Karlovarsko, kde dosáhne strana na mandát teoreticky jen při 20 procent. Možnost jen jednoho mandátu nepřipadá v úvahu.

Jiný argument je bohužel pravdivý, i když jen z poloviny, ale může být zce-

la smrtící pro strany balancující kolem pěti procent. Je to zavádějící doporučení volit v menších krajích větší strany. Tím, že ve svém kraji nebudou volit svou menší stranu, tím změním hrozbu, že v celostátním měřítku nezíská potřebných 5 %, téměř v jistotu.

Zavádějící je tvrzení: „...ideální by samozřejmě bylo, kdyby pravici reprezentovala jen jedna velká strana.“ Toto je zdánlivě ideální jen z hlediska matematiky současného nespravedlivého volebního zákona. Zároveň je to ukázkový způsob mystifikace – zjevné podsouvání zdánlivě povinného pravičáctví konzer-

vativního voliče. Bez zdůvodnění, které by ani nebylo zcela snadné. Křesťanství odpovídá politika středu a ta má několik zásad. Chránit život, svobodu, právo (postížené více než pachatele), chránit poctivě získaný majetek, vytvářet stabilní prostředí pro podnikání, pomáhat těm, kteří se o sebe prokazatelně nemohou postarat, a z veřejných daní uvážlivě zajišťovat potřeby společnosti.

Snad žádná společnost nemůže uspokojit ani velmi morálně oprávněné nároky a potřeby občanů, rodin, obcí a oblastí činnosti. Vydávat bychom měli jen na to, na co máme. V soukromí považuji za důvodné půjčit si na stavbu domu (bytu), který bude mít hodnotu i po splacení půjčky. Ale považuji za problematické půjčovat na spotřebu. Podobně bychom měli hospodařit s příjmy obcí, krajů a státu. Křesťanské strany si většinou získaly pověst odpovědných hospodářů se svěřenými prostředky.

Pojem pravice zahrnuje i bezbřehý liberalismus ohrožující konzervativní hodnoty potřebné pro rodiny a společnost. Ty musí křesťanská strana prosazovat i proti části pravice.

Ke křesťanství se hlásí někteří politici téměř v každé straně, ale jakmile se v parlamentě rozhoduje o záležitostech například smlouvy s Vatikánem, neodvážejí se tito poslanci hlasovat proti rozhodnutí svého stranického klubu, ba ani se zdržet hlasování nebo prostě odejít. I když křesťané v jiných stranách mohli vykonat i něco prospěšného, přesto se většinou ani nevyjadřují k rozporu mezi politikou a morálkou.

A jsou tu i jiné taktiky – aby se zabránilo přijetí návrhu KDU-ČSL zákona proti hazardu, stačí podat návrh trochu jiného zákona a vše začíná od počátku.

Proč potřebujeme malé strany? Předně odpovídá více stran bohatší názorové různorodosti naší společnosti. V rámci koaliční vlády vytváří silnější vzájemnou vnitřní kontrolu. A hlavně mohou menší strany zabránit vzniku velké koalice (nebo jiného způsobu opoziční smlouvy), která by odhlasováním ústavní změny o většinovém způsobu voleb do sněmovny zajistila trvalé střídání u moci – a průběžné rozdělování pozic a přístupu k „penězovodům“.

Občasné neshody v koalici velké strany s menšími jsou sice chybou na kráse, ale mohou bránit korupčnímu prostředí, které se šíří lépe ve vládě jedné strany nebo velké koalice (viz pražská radnice). Připomeňme, že po velmi tvrdém kritizování od Cyrila Svobody našel Bém okamžitě úsporu přes sto milionů v projektu Opencard.

Volby nejsou jen kupecké počty s mandáty – i když i ty jsou samozřejmě důležité. Jde též o ideály, o myšlenky, jde o hodnoty, za které byli i u nás křesťané v žalářích, desítky popraveny a statisíce křesťanů byly znevýhodňovány v zaměstnání, dokonce i v dělnických profesích. Kolik talentovaných dětí nemohlo studovat, a diskriminace byla dokonce při výběru učebního oboru.

Dnešní rada – abychom nevolili malou stranu – poškozují naději jediné křesťanské strany, jejíž poslanci mohou v parlamentě hlasovat podle svého svědomí!

Z doporučení pana Melouna bych ponechal rozhodně první bod, další bych pozměnil:

1) určitě volme

2) podpořme stranu, která, ač měla nejméně peněz na volební kampaň (a jistě ani nemohla ovlivňovat průzkumy volebních preferencí), má přesto reálnou naději dostat se do parlamentu.

3) V menších krajích volme svou malou stranu i přesto, že žádný kandidát nemá (někdy jen zdánlivě) naději na úspěch – pokud to neuděláme, budou naše hlasy chybět do potřebných pěti procent.

4) I hlasy, které nepomohou zvolit kandidáta v malém volebním obvodu, jsou nezbytné k získání zastoupení ve větších obvodech.

Volme menší strany, aby byly nezbytnými partnery při vytváření koalic. Hlavně však žádejme odstranění nespravedlnosti volebního zákona, podle něhož výsledky voleb jsou značně vzdáleny vůli voličů. Stačí vrátit se k institutu skrutinií, který zaručuje sčítání hlasů nevyužitých v jednotlivých volebních krajích. Zákon o klauzuli 5 % je porušován současným volebním zákonem, který v malých krajích vyžaduje mnohem více procent.

Modlitba za národ a jeho představitele

Všemohoucí věčný Bože,
na přímluvu svatého Václava,
dědice české země,
přijmi naše prosby za ty,
kteří nám vládnou:

dej jim ducha moudrosti
a prozíravosti;
ať respektují Tvůj spravedlivý řád,
hájí lidskou důstojnost
a život každého člověka
od početí až do přirozené smrti;

ať podporují zdravou rodinu
založenou na celoživotním
věrném svazku muže a ženy;

ať poctivě spravují svěřený
majetek
a svým jednáním dávají
dobrý příklad celé společnosti;

ať jsou zodpovědní vůči dalším
generacím,
probouzejí touhu po dětech
a jejich dobré výchově.

Nás pak naplňuj Svatým Duchem
a veď ke svědomitosti,
abychom svým životem přispívali
ke šťastné budoucnosti národa
a zodpovědně rozhodovali.

O to prosíme skrze Krista,
našeho Pána.
Amen.

Autorovo doporučení vybrat tu nejméně špatnou stranu nepovažuji za cynismus. Strany jsou lidským dílem a jsou udržovány lidmi – a my jsme přece chybující, omylní a také nedokonali. Já už jsem si svou nejméně špatnou stranu vybral a pamatujme, že ty velké strany mohou získat sice moc, ale také ztratit soudnost.

Josef Škrábek

Ad: Sexuální výchova v Česku [RCM 19/2010]

Pokoj a dobro,

moc děkuji za *Res Claritatis* a nyní zvláště paní šéfredaktorce Michaelae Freiové za skělý komentář k sexuální výchově. Ano, tento návrh z říše nejbizarnější fantasmagorie byl našťastí odhalen a nepřijat. Jenže budme si jisti, že se bude objevovat ve stále nových a více „sofistikovanějších“ podobách, protože nejde o „nějaký úlet“, ale o promyšlenou, vysoce profesionální práci jak vytvářet z budoucí společnosti závisláky a sexuálně neovladatelné jedince. Jistě, ale pokud bude prostor pro názory zdravého rozumu, je zde ještě naděje. Nedělám si ale velké iluze (...) – vím, jak se mistrně přetvářelo „lidské myšlení“ například v oblasti potratové politiky, a teoreticky vím, jak se připravovala půda pro zavádění nových pořádků, revolucí, a dobře vím, že je člověk ochoten po vydatné mediální a celkové promyšlené masáži měnit své názory. Naši nadějí je pevná víra, otevření se Duchu Svatému a naději, že Pán dá každému světlo k poznání pravdy tam, kde je pokorné srdce a touha zůstat věrný. Věřím, že i rodiny, které se společně modlí a svou nadějí vkládají na Pána, mohou obstát. Budou jistě trpět, ale Bůh své věrné nikdy neopustí. Modleme se, aby hlas Církve zazníval stále jasněji v křtitelovském pojetí NE, NENÍ DOVOLENO. Věřím, že nebude snadné mrzačit lidské duše tak razantním a otevřeným způsobem, o jaký se pokoušejí novodobí stratégové a jejich servilní přítakávní.

V úctě žehná

P. Petr Dokládál, farář

Ad: Volební matematika pro konzervativní voliče [RCM 18/2010]

Uvedený článek může být významným průvodcem řady čtenářů pro volby, a proto považuji za důležité jej doplnit v několika ohledech. Pro objektivitu hned úvodem upozorňuji, že jsem místopředsedou KDU-ČSL.

Podstatou článku je východisko, že je nerozumné volit (zejména v menších krajích) tu stranu, která nemá s rezervou šanci překročit celostátně 5 %, dát hlas takové straně je jako nejit k volbám. Odpovědný volič se především rozhoduje podle programu. Dále si zjistí, jak se konkrétní politik zasadil o program, za nějž byl zvolen. Tady je třeba rozlišovat nejen staré a nové strany, ale i staré a nové politiky, protože na internetu si můžeme najít, jako kdo v jaké věci hlasoval. Sám fakt, že starý politik přeběhne do nové strany, vůbec ještě neznamená jeho morální obrodu.

Toto východisko navíc nahrává těm, kdo ony průzkumy pokřívají: jejich cílem je vyvolat dojem, že ta či ona strana se nedostane do parlamentu. Je to jako s bankou: pokud se ujme informace, že ona banka nemá peníze, ona o ně skutečně přijde, protože její zmatení klienti si je raději vyberou. Ostatně, kdybychom chtěli toto východisko akceptovat, nikdy by nemohlo dojít ke změně politiky, která je spojena s novými menšími stranami, jež postupně rostou.

Konečně třetí důvod pro nepravdivost uvedeného východiska o 5 % spočívá v tom, že strana, která celostátně překročí 3 %, získává 90 Kč za každý obdržovaný hlas. Pokud tedy volič chce podpořit i finančně stranu podle své programové volby, má smysl jí dát hlas, byť je možná na hranici volitelnosti, protože finanční prostředky jí umožní další rozvíjení – byť mimoparlamentní – její činnosti.

Vycházíme-li z toho, že konzervativní volič je hodnotově orientován, pak již toto východisko ukazuje na uvažování mocensky pragmatické, nikoliv hodnotově orientované, a tudíž ne-konzervativní.

Dále článek vychází z premisy, že je dobré vycházet z předvolebních průzkumů. Toto je pravda jen částečná, protože některé průzkumy jsou evidentně pokřivené: o tom se lze přesvědčit již z toho, že průzkumy se mezi sebou liší výrazně o více než o přípustnou statistickou chybu (2 %). Např. pokud ve stejnou chvíli jeden průzkum naměří KDU-ČSL 4,2 % a jiný 7,5 %, je zjevné, že jeden z nich je pokřiven ať úmyslně či nedbalostí.

Konečně jsme v článku poučováni, že účast ve vládě profanuje, kdežto nová strana znamená naději na čestnější a odpovědnější výkon mandátu. Pravý opak můžeme ukázat např. na nedávné hlasování o protikorupčních opatřeních v parlamentu, kdy „stará“ KDU-ČSL byla tahounem tohoto návrhu, kdežto názvem nová (ale osobami stará) TOP 09 hlasovala proti protikorupčním opatřením. Odpovědné je bojovat proti korupci, na tom se asi shodneme, a proto postoj TOP 09 v této podstatné věci dává naději na vše jiné než na odpovědný výkon mandátu. Ostatně na poměr těchto dvou stran k sociálnímu učení církve shodně poukázal i biskup Radkowský (<http://www.parlamentnilisty.cz/parlament/163941.aspx>).

Pavel Svoboda

Vážená redakce,

jsem velice rád, že mohu odebrat Váš časopis. Pomáhá mi orientovat se v tomto složitém světě. Víím, že píšete dobré články a snažíte se objevovat pravdu. Zbývá již krátký čas do voleb do poslanecké sněmovny. Díky Vám se trochu víc zajímám o politickou situaci. Před časem vznikla nová politická strana Věci veřejné. Prezentuje se jako liberální strana. To mi nedalo a podíval jsem se do jejich programu. V oblasti zdravotnictví pod „občan pacient“ jsou dva poslední body, které mě znervoznily. První je „nebudeme omezovat práva žen rozhodovat o umělému přerušování těhotenství“ a druhý „podporujeme právo na důstojnou smrt“.

Nechci tuto stranu nějak pošpinit, a proto Vás prosím, jestli byste o této straně něco napsali. Několik přátel, kteří jsou také katolíky jako já, přemýšlejí, že dají svůj

hlas právě této straně. Možná, že se pletu a zbytečně této straně křivdím a potom raději tento mail smažte. Spoléhám na Vás a modlím se o dar rady a rozlišování. Díky moc, že jste dočetli až sem. S přáním pokoje pro Vás i Vaše blízké

Miroslav Melcher

Vážený čtenáři,

máte pravdu. Podle průzkumu Centra pro výzkum veřejného mínění považuje lídra Věcí veřejných Radka Johna za nejdůvěryhodnějšího politika asi polovina dotázaných voličů (*ihned.cz*). Je však dobré si uvědomit, že v zemích na západ od ČR by ho diskvalifikovalo třeba už to, že po sedm let úspěšně tajil své ženě nemanželské dítě. Proč si myslet, že se ten sympatický vousáč bude chovat jinak v roli politika? John, v dobách socialismu prominentní investigativní novinář, vystupuje téměř jako jediný spravedlivý, ale jeho dosavadní chování spíše popírá to, co tak halasně slibuje. Věci veřejné zatím nepředvádějí nic jiného, než kam až je možné vystoupit na vrchol populismu.

Co je také zajímavé, strana tak trochu „patří“ Vítu Bártovi, který vlastní jednu z největších bezpečnostních a detektivních agentur v zemi, což znamená, že disponuje množstvím obzrozených lidí a profesionální špionážní technikou. Nejpikantnější na tom pak je, že se v poslední době snaží nabízet své služby obecní samosprávě a státní správě – chcete-li „infiltrovat“ je, dostat je pod kontrolu, jak alespoň tvrdí na svém blogu na *idnes.cz* Vít Kučík, který VV označuje za „první privátní stranu“. Podrobnosti si může každý vyhledat na internetových portálech našich deníků.

Zajímavý je také postoj VV k otázce církevního majetku: Církvi vrátit všechny sakrální stavby a nemovitosti, ale pozemky dát obcím a státu. To v praxi znamená udělat z Církve spolek pro udržování architektonického a kulturního dědictví národa, na což ji podle VV stát něco přispěje. Potraty a eutanazii tato strana hájí, jak správně píšete.

Soukromá strana skrytá za populární tvář Radka Johna se veze na vlně většinového mínění nejspíš proto, aby se určití lidé z byznysu dostali co nejjistěji do politiky. Jak jste se, pane Melchere, sám přesvědčil a jak píšete, není tato strana vzhledem ke svým postojům volitelná pro křesťana, který chce svou víru žít.

Neslavné to je také s další „alternativou“ – Stranou práv občanů neboli se Zemanovci. Stranu sponzoruje jak korouhvička nadmíru obratný Miroslav Šlouf, předlistopadový komunistický politik a Zemanův šéfporadce z jeho premiérské éry, a Martin Nejedlý, český zástupce ruské naftařské společnosti Lukoil. Mnohé kádry SPO jsou výběrem z politických zombie – bývalí ministři ČSSD, nezřídka exkomunisté (Grégr, Schling, Kavan alias špion Kato...). Problémem je, že strana má patrně posloužit ruskému kapitálu proniknout prostřednictvím těchto lidí do státní správy. Lze namítnout, že i západní byznys usiluje o vliv u nás; nicméně podnikání na východ od Čiernej při Čope má přece jenom jiné standardy než repekt k zákonu – obchodníci jsou provázáni s šedou ekonomikou a mafiánskými klany a korupce je základem „dobrého“ obchodu. To jsou tedy „pořádky“, které nám hrozí skrze Zemanovce.

Pak je tu nebezpečí ještě větší, které je úzce propojené s tím prvním – vazby některých lidí z SPO na ruské tajné služby. To nemůže nevypadat jako úsilí Kremlu ovlivňovat prostřednictvím Zemanovců, pokud budou zvoleni, politiku v naší zemi ve prospěch Ruska. Každý hlas pro ně tedy znamená také ohrožení pro naši státní suverenitu.

Ondřej Vaněček, RC

Náměšťfest 2010

Čtvrtý ročník festivalu křesťanské kultury Náměšťfest se uskuteční ve dnech 18. až 20. června 2010 v Náměšti nad Oslavou. Akce, kterou pořádá místní římskokatolická farnost, se uskuteční v chrámu sv. Jana Křtitele a v přírodním areálu Farní zahrada.

Farnost Náměšť

Dobrý den, ke článku Václava Melouna *Volební matematika pro konzervativního voliče z RC Monitoru 18/2010* mám následující dotazy:

1. Pokud budu volit KDU-ČSL v Praze, kde má špatné preference a vyhlídky, nepropadne můj hlas, jako bych nešel k volbám a bude platný pro KDU-ČSL celostátně?

2. Pokud k tomu ještě zakroužkuji někoho, i když bez účinku na změnu pořadí na kandidátce, nepropadne můj hlas, jako bych nešel k volbám, a bude platný pro KDU-ČSL celostátně?

Díky předem za laskavou odpověď.

S pozdravem

Josef Voráček

Vážený pane Voráčku,

1. Každý hlas pro jakoukoli stranu je platný celostátně a neztrácí svoji celostátní platnost za žádných okolností, tedy ani v případě, že v dotyčném kraji strana mandát nezíská. V Praze potřebuje KDU-ČSL na jednoho poslance 3,5 % hlasů (podobné je to v Moravskoslezském kraji a ve Středních Čechách), což v průzkumech KDU-ČSL dosahuje.

2. Kroužkování nemůže ovlivnit platnost hlasu. Pokud by bylo zakroužkováno více kandidátů než čtyři, ke kroužkování nebude přihlíženo. Hlas však bude platit vždy jak krajsky, tak celostátně.

Michaela Freiová, RC

Tichý hlas pro Svatou zemi 2010

Již po deváté v neděli odpoledne 6. června 2010 ožijí Libčice nad Vltavou festivalovým děním. Již po deváté se sejdou křesťané a Židé, aby společně dali najevo, byť „tichým hlasem“, svou touhu po pokoji a míru ve Svaté zemi. Tradičně festival zahájí ekumenická bohoslužba ve 14 h v katolickém kostele, kterou povedou zástupci katolické i evangelické církve a židovských obcí. V 15.15 h se rozběhne hudební program na zahradě při katolickém kostele i v kostele evangelickém. (Více se dozvíte na www.peplum.cz/?x=tichyhlas10)

Farnost Rostoky

Poznámka k týdnu

Dotýkat se pokladu

Vracíme se zpět ke zlatu – krizemi otrášená společnost potřebuje NĚCO PEVNÉHO!!! Ve všech oblastech... Lidé potřebují i Boha, na kterého si mohou sáhnout. To jim je schopna poskytnout jen katolická víra a její svátosti, zvláště Nejsvětější svátost.

Důsledky hospodářské krize a předluženost státních ekonomik, které stojí jen na fiktivních, a nikoli reálných hodnotách, to jsou některé ze zásadních faktorů, kvůli nimž se právě otráasají měnové systémy – hlavně Euro. Boháči a firmy skupují zlato, plní jimi sejfy bank, které proto vypovídají drobné klienty. Někdo mne upozornil, že zlato se může stát pastí, je ho totiž příliš málo a je v příliš málo rukách – a proto je pod kontrolou, a tak lze s jeho cenou manipulovat ještě lépe než u peněz.

Pokud ovládne světový obchod a na prostou většinu bohatství země skutečně jen hrstka lidí, pak se zřejmě naplní, že nebude moci prodávat ani kupovat, kdo nebude označen „znamením šelmy“, tedy ten, kdo nebude skákat, jak ona píská. A ti, kteří disponují pokladem s drahými kovy, stále více ovládají zemi. Svazují společnost stále těsněji – pomocí mezinárodních závazků, předpisů, pomocí techniky, pomocí peněz a obchodu, pomocí delego-

vané moci a osobního vlivu. Jejich poklad je omezený, proto omezují.

Ale také my, křesťané, jsme správci pokladu. Náš poklad, který máme u Pána, je neomezený: *Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte!* praví Pán. Každý máme výdejní terminál tohoto pokladu – své srdce, které necháváme Ježíšovi srdce pokorného, aby ho přetvořil podle srdce svého. Takže dávejme zadarmo a svedme s bankéři světa bitvu o zemi, o společnost, o každého člověka. Benedikt XVI. povzbuzoval ve Fatimě k dobývání světa pro Boha: „V naší době, v níž hrozí, že víra v rozsáhlých oblastech země vyhasne jako plamen, který nemá co živit, je nadevše prioritou činit Boha přítomným v tomto světě a otvírat lidem přístup k Bohu.“

Svět potřebuje něco pevného. Chce se vrátit ke zlatu, stříbru..., k věcem, jejichž hodnota je méně relativní a spekulativní, méně imaginární – ke skutečným v pravém slova smyslu. Často však prá-

vě to pevné bývá v prvním smyslu neuchopitelným, protože se nezřídka jedná o nehmotné věci. Čeho pevného se mohli dotknout potomci Abrahámovi, Izákovi, Jákobovi? Často to byly věci hmotné jako desky smlouvy, stan setkávání se schránou, ale mnohem častěji spíš dějinné události – Hospodinovy divy a mocné činy jako přechod moře, četná vítězství navzdory nepříznivým podmínkám... Obojí však bylo svědectvím Slovu Božímu. To je to nejpevnější, byť si na ně nelze sáhnout rukama (na literu ano, ne na slovo jako takové).

Ale poté, co se Slovo stalo tělem a přebývalo mezi námi – obraz Boha živého tak živý, neboť je jím Bůh sám –, se situace změnila. Nyní můžeme jíst a pít tělo a krev živého Slova, které JE tělem a krví. Nesmrtelný a nerozdělitelný se nám dává za pokrm – to je ta nejčistší intimita, do jaké můžeme s Bohem vstoupit. To je Bůh, po němž nevěřící podvědomě lační.

Ondřej Vaněček

LITURGICKÁ ČTENÍ

30. 5. Neděle **Př 8,22–31, Žl 8, Řím 5,1–5, Jan 16,12–15**

Slavnost Nejsvětější Trojice

31. 5. Pondělí **Sof 3,14–18, Iz 12, Lk 1,39–56**

Svátek Navštívení Panny Marie

1. 6. Úterý **2 Pt 3,12–15a.17–18, Žl 90, Mk 12,13–17**

sv. Justin

2. 6. Středa **2 Tim 1,1–3.6–12, Žl 123, Mk 12,18–27**

sv. Marcelin a Petr

3. 6. Čtvrtek **Gn 14,18–20, Žl 110, I Kor 11,23–26, Lk 9,11b–17**

Těla a krve Páně

4. 6. Pátek **2 Tim 3,10–17, Žl 119, Mk 12,35–37**

sv. František Caracciolo

5. 6. Sobota **2 Tim 4,1–8, Žl 71, Mk 12,38–44**

sv. Bonifác

Res Claritatis MONITOR – zpravodajský týdeník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Fotografie bez uvedení zdroje pocházejí z Flickr.com. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/5500. Šéfredaktor: Mgr. Michaela Freiová. Redaktoři: Mgr. Dagmar Kopecká, Mgr. Ondřej Vaněček. Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová, Mgr. Matyáš Zrno. Teologický poradce: P. Mgr. Pavel Mayer OP. Objednávky: Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 15 Kč, což pro tento rok činí 675 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.